

- Jákób menekül Ézsau elől. Még nem ismeri az Urat, bár a nevét már tudja emlegetni. „Az Úr, a te Istened (nem az „én Istenem”) elém hozta!”
- Apjától már megkapta az áldást, de Istentől még nem.
 - o Megtapasztalta, hogy Isten áldását nem lehet csalással megszerezni.
 - o Törekedett az áldásra, de nem ezért adja meg neki Isten. Nem is azért, mintha ő lenne a „kisebbik rossz” Ézsauval szemben. Istennek vele volt külön terve.
 - o Nem a Lábánnál végzett munkájával lesz az övé az áldás. Gazdagságra és két feleségre tesz szert, de Isten még nem áldotta meg.
 - o Honnan tudjuk? „Nem bocsátlak el, míg meg nem áldasz engem.”
- Jákób álma. Isten bemutatkozik neki: „Ábrahám Istene és Izsák Istene” – de még nem Jákóbé. „Hívó szülők gyermeke” – de személyesen kell megismernie Istent.
- Isten már most megígéri neki: „tebenned és a te magodban áldatnak meg a föld minden nemzetségei”. Ez Isten „külön terve” Jákóbbal: a vele kezdődő népből származik (test szerint) a Krisztus (Gal 3,16, Ábrahámra vonatkozóan).
 - o Ez az ígélet több részből áll. Van, ami személyesen Jákóbra vonatkozik: „Mert én veled vagyok, megőrizlek...” – feltétel nélkül. Van, ami utódaira vonatkozik („ezt a földet neked adom és utódaidnak”). – Van, ami ránk vonatkozik: „áldást nyer általad és utódod által a föld minden nemzetsége”.
 - o Az ígélet akkor lesz Jákóbé, amikor az Úr az ő Istenévé lesz. Amikor már nem csak „Ábrahámnak Istene és Izsáknak Istene”, hanem személyesen az övé.
 - o A nekünk szóló ígéletet („megáldatnak a föld minden nemzetségei”) Isten már beteljesítette: Krisztusban megváltott, helyet készített a mennyben – ez ugyanolyan bizonyos, mint a kereszten történt megváltás. Mindez akkor lesz a miénk, amikor az Úr a mi Istenünké lesz. Amikor megtérünk, amikor ki tudjuk mondani, hogy „én Uram és én Istenem”.
 - o Ezt a részét Jákób még nem értheti. De Isten azt akarja, hogy fogadja el hittel, dicsérje Őt, és bízson benne – hogy Ő, az Úr legyen Jákóbnak is „ura és Istene”.
- „Az Úr van ezen a helyen és én nem tudtam” – eddig csak Istenről hallott, de most Istentől hall valamit (→ Jób 42,6). Isten házának nevezi a helyet – Isten háza az, ahol Ő ott van és személyesen megszólít. Szokás, hogy „Isten házának” nevezzük a templomot – de valóban az, mert Ő itt velünk akar beszélni. – „A menny kapuja”: a „létra” egy út a menny és a föld között, de csak az angyalok számára. Jákób nem mehet fel, az Úr nem jön le. Később jött le és készítette el az igazi utat: „Én vagyok az út...” (Jn 14,6).
- Jákób Istennel találkozik most is és később, Háránból való hazajöveletekor is.
 - o Itt az ígéletet kapja meg – feltétel nélkül. Isten vele lesz, megőrzi, visszahozza, neki adja ezt a földet, ahol most van, megszorítja, rajta keresztül áldást ad minden népnek.
 - Jákób itt még feltételt szab: ha Isten velem lesz stb. (megismétli Isten ígéletének az ő személyes életével kapcsolatos részét), akkor Ő lesz az én Istenem. Az ígélet többi részével egyelőre nem tud mit kezdeni...

- Oltárt épít; Béthel / Isten háza, mert „az Úr van e helyen”. – Salamon: „Lakhat-e Isten a földön?”; mégis áldást kér a templomra. Tudja, hogy „érthetetlen kegyelem”, ha Isten rátekint bármilyen emberi dologra (cselekedetre). – Krisztusban Isten lejött a földre. A „mennyei kapuja” nekünk az volt, ahol találkozhattunk Jézussal. Azt akarja, hogy ezután is legyen „Isten háza és a mennyei kapuja” azok számára, akik még nem ismerik Őt. Kellenek a bizonyágtételek, igehirdetések, maga az Ige, amelyben Isten megszólít.
- Jákób ígéreteket kapott, de ezek még nem az „övéi”: egy részét nem érti, a többire feltételekkel válaszol. De Isten valóban „az ő Istene” akar lenni. – Később, amikor visszajön, tusakodnia kell Istennel. Ki kell adnia a kezéből mindent: nemcsak a családját, vagyonát, hanem a feltételeit is. Önmagát is „ki kell adnia”. Ki kell mondania, ki ő: Jákób, csaló. Csak erre kaphatja meg ezt a választ: „küzdöttél Istennel és győztél” – ez a győzelem, amikor megvallom, hogy „ez vagyok én” (a bűnös életemet), és hittel, hálával elfogadom, hogy Isten elfogad. Akkor Jézus Krisztus lesz az „én Uram és én Istenem”. Ezt akarja Isten az emberrel, ezért szólít meg.
- Ide vezette el Jákóbot is. Ha csak arra figyelünk, amit Jákób tett, és hogy hogyan válaszolt Istennek, akkor nem értjük: „hogyan lesz ebből áldás”. Isten mégis elvezeti oda, hogy megkaphassa, és rájövünk, hogy minden lépés ezt szolgálta. (Róm 8,28)

1Móz. 32,10 (Károli) / 11 (ÚF)

Kisebb vagyok minden te jótéteményednél és minden te hűségednél, a melyeket a te szolgálóddal cselekedtetél.